

SYVENDE KAPITEL

Dæmonisk hjælp

Aleeras hjerte bankede som aldrig før, da hun sad åndeløst og lyttede til aftenens lyde. I det fjerne var lyden af biler der kørte på vejene, dyttede af hinanden og drejede med hvinende dæk. Tættere på, fra skolens sal, lød vild og festlig musik, blandet med lyden af en masse mennesker, der dansede som sindssyge på gulvet, mens andre råbte til hinanden for at overdøve bandets musik.

Et sted derinde var Aleeras brødre og fætre, uvidende om at vampyr var på vej. De ville hellere ikke have troet hende, for det kunne bare have været et tricks fra en spøgefugls side og det var trods alt Halloween. Men Aleera vidste hvad hun så, også selvom det var første gang hun havde set det. en dæmon var til stede og det ville tiltrække vampyrer.

Og de ville komme frem i hobetal. Dæmoner var kendt for at flå mennesker ihjel uden nogen grund og vampyrerne forventede et stort blodbad, med masser af mennesker at mæske sig i. Aleera håbede at kun få have fornemmet dæmonens kræfter og at kun få ville dukke op. Hun hadede at indrømme det, men hun kunne kun klare et par enkelte vampyrer af gangen, dukkede der mange op, ville hun få alvorlige problemer, for det var mere end hvad hun kunne klare.

Selvom Aleera gerne ville hente sin familie, der kunne hjælpe hende mod de mange blodslugende væsner, ville de ikke være til megen hjælp. Aleera var den eneste med våben, for hendes brødre og fætre tænkte aldrig over sådan noget og hendes ekstra våben, et par dolke i skæfter, lå inde i hendes

skab, i den anden ende af skole, bag aflåste døre. Det ville tage for langt tid at brække dørene op, og så bare for et par knive. Hun måtte gøre dette alene og skulle det ske, måtte hun dø i forsøget på at redde alle i skolen. Hellere dø end være vampyr for evigt.

Aleera drejede sin katana i hånden og hver gang sværdets blanke stål fangede hendes øjne i en kortvarig afspejling, lyste hendes bleggrønne øjne skræmte tilbage til hende, og fik hende til at skamme sig. Hun var en vampyrjæger, en stolt del af Oradea familien! Hun skulle ikke være bange, også selvom det kunne blive hendes død!

Et blødt bump lød ude fra gården, gennem den vidt åbne dør, så Aleeras hoved for op; de var ankommet. Flere lyde kom efter at andre også dukkede op, efter at have løbet med lysets hastighed, hen mod skolen. Hun kunne høre deres stemmer tale med udødelige og glemte accenter, mens de med knitrende klæder begav sig op mod den åbne indgang.

I skjul bag potteplanten skiftede Aleera siddestilling, så hun sad på hug, så hun kunne angribe vampyrerne hurtigt og uden at de opdagede det. Derefter måtte hun tage det sådan som kampen ville gå.

En enorm, mørk skikkelse dukkede op foran døren og stoppede tøvende foran den. Da andre vampyrer hviskede opmuntrende og pressende på ham; han var lettere nervøs og det gik op for Aleera, at han sikkert først for nylig var blevet vampyr. Han så anspændt på dem, mens nogen skubbede ham længere fremad, og pludselig stod han i dørkarmen, men ikke længe. Med et råb blev han slynget bagover af en usynlig kraft og landede flere meter borte, under store latterbrøl, mens andre bandede over at de ikke kunne komme ind.

Aleera rejste sig op og trådte frem bag sit skjul. Vampyrerne bakkede et skridt bagud, da Aleera roligt gik over til dem og stillede sig overfor døren; hendes blik var gennemborende da hun mødte vampyrenes øjne.

”Hey, dæmon!” råbte en stor vampyr tæt på døren ad hende. ”Gider du ikke lukke os ind? Vi vil meget gerne gøre rent efter det rod du har forårsaget. Eller hvis man kan sige vi rydder op, når vi drikker blod.”

Han gav sig til at grine ondt, med nogle andre vampyrer, mens en kvinde i en kjole der lignede at stamme fra den victorianske tid, skyndte sig over til ham, tog om hans håndled og forsøgte at hviske noget til ham; hendes øjne for hele tiden hektisk over på Aleera, der stod og så rolig og fattet ud. Men inde i hende pumpede adrenalinen allerede rundt i kroppen. Vampyren skubbe irriteret kvinden væk, og tog et par skridt nærmere Aleera, så han næsten stod i døråbningen.

”Luk os så ind, dæmon.”

”To fejl, vampyr,” sagde Aleera og viste to fingre med sin ene hånd. ”For det første vil jeg ikke lukke jer ind, for I skal ikke drikkes disse menneskers blod og for det andet,” Aleera holdt en lille kunstpause. ”så er jeg altså ikke nogen dæmon!”

Aleera stødte sin katana fremad, og ramte vampyren lige i hjertet, inden han kunne opdage det og flygte. Hun pressede det godt ind i hans hjerte og drejede katanaen rundt, mens vampyren stønnede af smerte. Da hun i et rev katanaen ud af vampyren, faldt han sammen til støv for fødderne af hende.

Rundt om hende var der tumult, da vampyrerne flygtede længere ud på det åbne område, hvor de smidigt bevægede sig rundt, med øjnene stift rettet på Aleera, der med øjnene talte dem. Tretten. Det var alt for mange til hvad hun kunne klare på

en gang. Alle var stukket af undtagen den kvindelige vampyr, der havde hevet fat i den vampyr, Aleera lige havde dræbt.

”Du dræbte ham!” skreg hun mod Aleera. Det smukke ansigt var lagt i vrede folder og det hvedeblonde hår blafrede i vinden som en fane. ”Du dræbte min mand!”

”Det er jeg virkelig ked af,” sagde Aleera sarkastisk. ”Men jeg kan sagtens genforene dig med ham, hvis du altså er villig. Det tager kun et par sekunder. Uanset hvad du vælger, går du samme vej, som ham.”

Aleera pegede med sværdet på askebunken, og kvinden udstødte et rædselsslagen hvin.

”Rør det ikke!”

”Hvorfor ikke?”

”Det er mit! Det er min mand! Det tilhører mig!”

”Det er teknisk set mit, for det var mig der fik det frem.”

”Nej!”

Vampyrkvinden sprang frem, da Aleera gav sig til at rode rundt i askebunken med sin katana; vampyren landede på knæene og gravede hænderne ned i den stadig lune aske. Kvinden var så tæt på Aleeras katana, at kun et vellykket slag, ville kunne sende vampyrkvinden, samme vej som sin elskede, lige ned til Djævelen. Aleera løftede sværdet højt om bag sit hoved, som en golfspiller der skulle til at skyde, og svang den fremad mod den blotte hals.

Sværdet skar kun gennem luften, og Aleera måtte træde et par skridt tilbage, for at få balancen igen, efter det voldsomme slag. Vampyrkvinden var væk. Løbet væk med lysets hastighed og gået i skjul bag sine kammerater.

Et slag ramte hende i baghovedet og sendte hende ned af de enkelte trin, der udgjorde en lille trappe, op til hoveddøren; det

dunkede i hendes hoved, da hendes pande hårdt ramte et af trinene. Hun rullede hen ad fliserne og stoppede med at rulle, da en fod blev presset på hendes rygsøjle. Aleera kiggede op og mødte vampyrkvindens onde blik, der gik længere ned og fokuserede på de små riser i ansigtet og på de bare arme. En metallisk smag fyldte hendes mund og hun spyttede en klat blod ud, efter at hun havde bidt sig i tungen under turen. Aleera greb ud efter sin katana, men opdagede at hun ikke havde den mere. Hun vendte hovedet og så en vampyr samle den op, flere meter bag hende. Hun var våbenløs.

”Nu skal jeg nok få min hævn,” hvislede vampyrkvinden og hev Aleera op i hestehalen, der bed smerten i sig og rejste sig med besvær op.

Da Aleera stod ret op og ned, kunne hun mærke at turen havde gjort hende rundtosset, og hun svajede; kvinden smilede djævelsk, da hun lagde mærke til det. Aleeras bleggrønne øjne, fandt kvindens opalblå og et kort øjeblik efter forsvandt de, da Aleera blev kastet bagover. Hun ramte græsplænen og slog hårdt baghovedet ned i den efterårskolde jord.

Aleera kastede et stjålent blik op på himlen, hvor stjernerne tittede frem mellem de mørke skyer, bad en stille bøn og bugserede sig om på maven, hvor hun gav sig til at kravle hen mod en busk, ikke så langt væk.

Denne gang tog en anden vampyr fat i hende, løftede hende op i sine arme, som var hun let som en fjer og i næste nu, smed han hende ned på græsset, midt i en cirkel bestående af tretten, blodtørstige vampyrer.

Aleera kom langsomt på benene og vendte blikket mod kvinden og så den vampyr, der holdt hendes katana.

”Giv mig det!” Aleera rakte hånden fremad og stirrede hårdt på vampyren.

”Hvorfor skulle vi det?” spurgte den kvindelige vampyr. ”Det er da retfærdigt at lade dig stå forsvarsløs, ligesom min mand var!”

”Han var ikke forsvarsløs! Vampyrer kan aldrig være forsvarsløse, for I har altid jeres kræfter! Så, giv mig min katana.”

”Nej!”

”Giv mig min katana!”

”Nej, har jeg sagt. Du skal være sårbar, som et lille barn. Ingen våben til dig.”

”Hvad skal jeg så kæmpe med?”

”Dine bare næver,” grinede kvinden hjerteløs. ”Ingenting selvfølgelig!”

”Marishka! Lad nu være med at tirre hende, det gør at hendes blod vil smage forfærdeligt,” kom det fra en anden kvindelig vampyr, der trådte frem i cirklen, helt hen til Aleera; hun kunne mærke, da vampyren lagde sin hånd på hendes skulder. ”Jeg synes vi skal drikke af hende nu og derefter finde en måde at komme ind på. Vi kan alle sammen tage et par mundfulde, lokke et menneske til at lukke os ind og tage os for af varerne.”

Kvindens varme ånde ramte Aleeras hals, da vampyren åbnede munden lige ved Aleeras hals; den ruge tunge slikkede det perfekte sted, til at sætte hjørnetænderne i.

”Lad være!” skreg Marishka og kom styrtende over mod dem, med kjolen flagrende bag sig, som et sejl i kraftig vind. ”Lad pigen være! Bid hende ikke endnu, Ioanna.”

”Hvorfor? Hun er vores alles bytte, ikke dit.” Ioanna smed Aleera fra sig, der undgik at land i græsset igen og blev

stående. Ioanna gik helt op til Marishka og nedstirrede hende, mens andre vampyrer nikkede enstemmigt og kom med bidragende ord. ”Vi har alle ret til hende, og vi vil have hende nu, så vi har noget at styrke os på, inden det store angrib.”

”Nej, først skal hun tortureres for det hun har gjort.”

”Så smager hun elendigt! Og kan du ikke glemme din idiotiske mand for et øjeblik?”

”Han er ikke idiotisk!”

”Han fik sig selv dræbt af en pige, så må han altså være en komplet tumpe,” Ioanna prikkede til Marishka, der måtte træde et skridt baglæns. ”Du skal ikke bestemme her, det skal jeg.”

Flere vampyrer begyndte at råbe, og løb over til Ioanna og Marishka, for at deltage i diskussionen om hvad de skulle gøre ved Aleera eller for at komme med deres mening, men var helt anderledes. Det var tydeligt at de var splittede. Vampyrer kunne ikke så godt arbejde sammen, de havde alle deres lyster og behov hvad angik blod og mennesker.

Aleera bakkede baglæns, med øjnene stift rettet mod de diskuterende vampyrer, efter at have sikret sig at vampyrerne bag hende, var forsvundet. Hun forsvandt i mørket, hende ved skolens ene bygning og krøb i smug op ad den, indtil hun var overfor vampyren, der holdt hendes katana, som var den gift. Han stod med et snedigt smil og kiggede på de andre, det var indlysende at han ikke var interesseret i at finde ud af noget.

Aleera tog den skjulte kniv op af støvlen, og listede om bag vampyren. Hun stoppede et par meter fra ham, forsøgte at få styr på sit åndedræt og tage nok mod til sig, til at angribe en vampyr, der havde mere end sin styrte og hurtighed til våben.

Hun sprang fremad.

Aleera slog begge arme over hans skuldre, den ene greb om katanaens blad, mens den anden med dolken i hånden, slog mod brystkassen, lige der hvor hjertet sad.

Aleera var lige ved at udstøde et forskrækket råb, da kniven ikke gik igennem hans hud og ramte hjertet. Den prikkede ham bare i brystet, uden at gå videre. Det var plastikkniven der havde hørt til hendes samuraikostume. Hun smed den væk og hev katanaen til sig, ligeglad med, at da hendes greb blev faster, skar katanaens skarpe sider sig ind i hendes kød, og blodet begyndte at løbe. Vampyren var blevet kastet fremad, da hun havde stødt ham væk, og stod lige foran hende. Hun sparkede til ham, så han faldt ned på maven og stak katanaen gennem hans ryg og så hvordan han blev til aske for øjnene af hende. Det var sådan, en vampyrjagt skulle foregå. Hun skulle være uovervindelig og vampyrerne falde for hendes våben.

Den næsten lydløse tumult fra deres kamp, havde ikke henledt de andre vampyrers opmærksomhed mod hende og hun kunne snige ubemærket om på siden af dem. Hun holdt katanaen pegende hen mod dem, mens hun langsomt gik til siden, for at finde det bedste sted at starte. Hun måtte være hurtig, så snart en vampyr var faldet, ville de andre sætte efter hende og kun hurtighed med sværdet, benene og reflekserne kunne redde hende fra vampyrernes tænder.

Hun udså sig to vampyrer, der stod lidt uden for flokken af vampyrerne, der stadig snakkede om hvad de skulle gøre med hende; de to vampyrer, to unge piger, så ikke særlig erfarne ud med at være vampyr og måtte kun have været det i et par år; de snakkede kvidrende om andet end blod. De perfekte at begynde med.

Aleera sprang fremad, stak katanaen ind i ryggen på den ene, og trak det ud igen, hvorefter hun skar halsen over på den anden vampyr, der netop havde vendt sig mod hende. De to piger faldt lydløst ned på græsset, med deres tidligere offers blod, løbende ud af sårene. Blev de liggende længe nok, ville de miste al blodet, blive så svage at de måtte blive liggende magtesløse, mens solen stod op. Men det var der for lang tid til. Aleera stak katanaen i hjertet på en af pigerne, der øjeblikkeligt blev til aske. Da Aleera løftede sværdet for at stikke det i den anden, der var blevet stukket i ryggen, skreg pigen af rædsel, en så forfærdelig lyd, at Aleera lynhurtigt gjorde en ende for pigen.

Det var forsent. Vampyrerne vendte alle som en, ansigterne mod Aleera, der skræmt af alle mørke øjne der hvilede på hende, trådte et skridt bagud. Hun stoppede sig selv, da hun skulle tage skridt nummer to, og fik sig selv til at stå i bredstående stilling, med katanaen i begge hænder, parat til at angribe den første, der ville hende til livs.

En vampyrsprang enlig frem, forsøgte lykken, men Aleera slog et sving med sin katana og vampyren faldt skrigende ned på jorden ved siden af hende, med blodet strømmende ud fra et langt, dybt sår der gik skråt over brystkassen på ham. Aleera nåede sig lige at rette sig op, inden flere vampyrer angreb hende på samme tid.

Hun bevægede sig som en sindssyg, mens hun undgik vampyrernes hænder og måtte prøve at såre eller dræbe dem. En vampyr greg ud efter hendes hals, og rev englehalskæden af hende, hvorefter han faldt skrigende til jorden og smed halskæden væk, mens der på hans hånd dukkede brandsår op. Flere vampyrer faldt blødende ned på jorden og malede det

grønne græs, skarlagens rødt, mens andre blev til aske og faldt sammen i bunker. Men selvom det, følte det som om flere og flere vampyrer kom til, for der forsvandt aldrig nogen, når hun dræbte eller sårede én, og nye ansigter dukkede op.

Pludselig kunne Aleera genkende et blandt alle de andre, der trak sig tilbage, mens Ioanna trådte frem mod Aleera, med en majestætisk mine. Hun stoppede foran Aleera, og blottede sine hvide tænder, som en sulten ulv. Hun kastede sig frem mod Aleera, der lige nåede at hive sin katana ud af en anden vampyr og stødte det frem mod Ioanna, der med et skrig blev ramt i maven. Da Aleera skulle til at hive det fri, tog Ioanna om det, og med sin sidste styrke holdt hun fast i det.

Aleera hev i våbnet, men det rokkede sig ikke i Ioannas stærke greb, hvis øjne brændte sig fast i Aleeras, så hun ikke bemærkede andet omkring sig, før det ville være for sent.

En vampyr sprang på hende fra siden, netop som Ioanna blev til støv og katanaen faldt til jorden, da Aleera mistede taget i den. Luften blev slået ud af hendes lunger, af sammenstødet og forventede at møde jorden endnu en gang, da hun pludselig stod på sine vaklende og sårede ben, mens den vampyr der havde angrebet hende, holdt hende i et jerngreb, som hun ikke kunne slippe ud af. Det blødte fra skrammer i ansigt og på armene og benene, hvor hendes ene bukseben var blevet revet i stykker. Elastikken var under kampene røget ud af hendes hår, der nu hang ned over hendes øjne; hun trak hivende efter vejret.

På græsset langt væk fra hende, lå hendes katana blodfyldt og skinnede i lyset fra stjernerne, omgivet af askebunker og vampyrer der stønnede over deres sår.

”Så, nu kan du ikke flygte, vampyrjæger!” Marishka dukkede op mellem de resterende vampyrer, der bestod af dem der var kommet først og dem som ankom under kampen. ”Jeg vil drikke dit blod med velbehag, men først skal du invitere os indenfor på skolen, så er du sød.”

Marishka kærtegnede Aleeras sprukne læbe med sin ene finger og så bedende på Aleera.

”Aldrig! Jeg vil hellere dø, end at invitere jer derind!”

Aleera spyttede rasende på Marishka, der skrigende trådte et par skridt tilbage, og tog sin finger i munden, der var fyldt med Aleeras blod; hun lukkede øjnene, som om hun nød det.

”Du smager godt, jeg kan ikke vendte med at sætte tænderne i dig!” hviskede Marishka og øjnene lyste efter mere. ”Pyt med at du ikke vil invitere os ind, vi lokker bare nogen til det. Lige nu...” hun lænede sig ind mod Aleeras hals, hjørnetænderne var allerede blottet, ”...vil jeg helst...” Aleera kunne mærke den lune ånde, der slog mod hendes hals, i takt med Marishkas åndedræt, ”...drikke dit blod!”

”STOP!”

Ordet lød som et piskesmæld over Marishka, og Aleera kunne ikke lade være med at smile. Hendes far, onkel og tante var på vampyrjagt og var sikkert kommet forbi. Hun var reddet! De ville dræbe vampyrerne og give Aleera hendes katana igen, så hun kunne deltage i nedslagtningen af vampyrerne. Aleera kiggede lettede på og forventede at se sin tante Xius ansigt lige bag Marishka, holde om sin katana og dræbe den ækle vampyrkvinde.

Blodet størknede til is i Aleeras blodårer, da hun så hvem der havde råbt. Det var ikke hendes tante, for hun eller de andre, var ikke i nærheden. Det var i stedet en vampyr der havde råbt.

En meget smuk vampyr. En ældgammel en af slagsen. Vampyrkvindens rødbrune hår, svajede i den svage vind og lignede størknet blog. Grønne øjne sad inde i et kønt ansigt, med den fineste og hvideste hud der fandtes. Hun lignede en gudinde, en gudinde over død og ødelæggelse. Og Aleera vidste godt hvem hun var.

”Maricea!” hviskede Aleera sagte og så et smil komme på kvindens læber.

Hun begyndte at gå over til Marishka, Aleera og vampyren der holdt hende fanget; hver skridt hun tog øsede af elegance og smidighed, mens den lange hvide kjole hun havde på, knitrede mod græsset da hun gik; et par bare fødder stak skiftevis ud.

”Du kender mit navn,” sagde Maricea lavmælt, da hun var kommet over til dem; hendes stemme lød som en sød, men giftig melodi og selvom det var over femhundred år siden hun var blevet vampyr, gav hendes stemme stadig genklang af talemåden fra dengang, med en svag rumænsk accent. ”Men du er jo også en vampyrjæger, en køn en af slagsen tilmed. Din slags kender alle de vigtige vampyrers navne, du havde nok bare aldrig regnet med at støde på mig vel? Og så helt forsvarsløs?”

Aleera stod stum tilbage, det følte som om hun var ramt i maven, og ikke kunne få vejret; dette var helt uventet.

”Deres majestæt,” Marishka nejede dybt og vendte sig mod Aleera, for at børste halsen ren. ”Det er meget uventet at se Dem her. Vi troede De holdte dem i skjul.”

”Tal ikke sådan til mig!” hvæsede Maricea gennem tænderne. ”Jeg er ikke en forkrøbling, der holder mig i skjul af frygt for den forbandede Oradea familie!”

Det gav et ryk i Aleera, ved lyden af hendes efternavn og hun stirrede frygtsomt på Maricea. Opdagede vampyrdronningen hvem Aleera var, betød det pinsel i flere dage, med døden til følge. Hun havde hørt det så tit om sine slægtninge rundt om i verdenen.

”Undskyld, deres majestæt,” mumlede Marishka og bøjede hovedet. ”Men hvis De tillader mig at fortsætte min hævn over denne tøs.”

Maricea greb om Marishkas håndled, da denne skulle til at lægge hånden om Aleeras hals, for at holde hende fast.

”Du får ikke din hævn, Marishka.”

”HVAD?” skreg Marishka og vendte sig frustreret om. ”Denne tøs dræbte min mand, det skal hun bøde dobbelt så meget for! Jeg skal dræbe hende så langsomt, at hun fortryder hun stak sit sværd i ham!”

”Det gør mig ondt med din mand,” sagde Maricea med et smil på læben, der fortalte at det var hun overhovedet ikke. ”Men tøsen tilhører mig. Jeg skal finde ud af hvordan hun kender til os og hvem dæmonen var, ham har hun sikkert også dræbt. Find en anden at udgøre din hævn på.”

”Nej! Vi fangede hende selv, en masse vampyrer døde! Det kan de ikke tillade Dem!”

Hurtigere end Aleeras øjne kunne opfange det, havde Maricea givet Marishka en lussing, der farvede vampyrkvindens ellers så hvide hud rød.

”Sådan skal du ikke tiltale mig! Saml dine vampyrer og forsvind. Find nogle andre mennesker du kan dræbe og kom tilbage til mig når du vil undskylde.”

Da Marishka gik forbi vampyrdronningen, så Aleera at dronningen hviskede noget i øret på Marishka. ”Du ved hvor du kan finde mig.”

En håndfuld vampyrer forsvandt ud i nattens mørke sammen med Marishka, og andre fulgte efter, da Maricea skræmte dem og udsigten til at der alligevel ikke var et blodbad, tog lysten til at være der fra de fleste.

”Gå du også,” befalede Maricea til vampyren der holdte Aleera, og før hun kunne nå at reagere, var vampyren forsvundet og Aleera faldt bagover. Mariceas hånd greb om Aleeras arm og hev hende op på benene, mens neglene borede sig dybt ned i armen. Maricea klikkede med tungen og to yndige vampyrkvinder holdte hver Aleeras arme i en skruestik, mens en tredje kom hen med katanaen.

”Hvor kender du til os vampyrer?” spurgte Maricea og da Aleera ikke svarede, fik hun en lussing, der sendte hvidglødende smerter gennem hendes kind. ”Så svar mig dog!”

”Man hører hist og her, om disse væsner der kan dræbe folk med deres bid. Disse væsner skal ud af denne verden, sendes ned i helvede hvor de hører til!”

”Nå,” sagde Maricea uden yderlige at være imponeret. ”Men du må så være den vampyrjæger, alle vampyrer frygter. Den der har dræbt så mange af min slags.”

”Ja, det er jeg.”

”Men så vil det jo sige, at du...” Maricea greb om Aleeras hage og vendte og drejede hovedet for at se ordentlig på Aleera; hun lod ikke til at bemærke blodet der strømmede ud af sårene i ansigtet, mens de to andre vampyrer, snappede efter vejret for at lægge bånd på dem selv og ikke angribe Aleera.

”...en af dem? En Oradea? Den forbandede familie Oradea? Dem jeg er blodbeslægtede med?”

Aleera undlod at svare.

”Nå, nej. Oradea familien kan ikke få piger, for Vlad Dracula, skal ikke tage endnu en brud fra den slægt. Som om jeg ville tillade det.”

”Hellere dø end gifte mig med den djævelske...”

Aleera blev ramt af endnu en lussing, så hård at hun spyttede blod ned på græsset.

”Tal ikke sådan om min mand!” råbte Maricea og blev i et kort øjeblik forvandlet til en koldblodig, rædselsvækkende skabning af en vampyr, med et sekund efter havde hun genvundet fatningen. ”Men grunden til at du ikke vil gifte dig med Vlad, og at du kender til os vampyrer, er at du måske allerede har en mand! Det kan være at du er forlovet til en af Oradea sønnerne! Og derfor kender du til vampyrer!”

”Nej, jeg fandt ud af, at de var rigtige, da nogle vampyrer dræbte min mor. Siden da, har jeg villet have hævn over din slags. Og det skal nok lykkedes mig.”

”Så du er ikke på nogen måde en del af familien Oradea?”

”Nej, jeg kender dem ikke engang!”

”Men så

”Så er der ikke meget nytte med dig. Havde håbet på, at bruge dig til at lokke Oradea familien frem, men jeg må vel bare fange en af de pokkers drenge,” sukkede Maricea og fik et strejf af vrede i det kønne ansigt. ”Men det man ikke kan bruge, må man bare smide væk. Så farvel, du vampyrjæger, der endelig faldt for vampyrens bid.”

Maricea åbnede sin mund, så hjørnetænderne var fuldt synlige. Hendes ansigt kom tættere på end, alle de andre vampyrer denne nat, havde formået.

Aleera sank noget spyt. Selvom hun ikke ville indse det, skulle hun dø nu. Det var så tæt på. Snart gik tænderne gennem huden, blodet ville flyde ud og efter noget tid, ville Aleera sove ind i døden, i takt med at blodet forsvandt fra hende og ind i Maricea. Aleera lukkede øjnene og tænkte på hendes familie, tænkte at hun aldrig ville se dem igen. Maricea var nu så tæt på, at Aleera kunne mærke tænderne røre hende hud, nu ville det uundgåelige snart ske.

Maricea skreg.

Aleera spærrede øjnene op, og så Maricea ligge på jorden, med hænderne hævet beskyttende ved ansigtet, mens hendes øjne var fokuseret på noget på skolens tag. Da Aleera fulgte blikket, blev en lysstråle udsendt og vampyren der holdt om hendes ene hånd, forsvandt i en sky af aske. Den anden flygtede i rædsel og Aleera stod med frie hænder. Et stykke væk stod hendes katana med spidsen i jorden og vibrerede, efter at vampyrkvinden havde slynget den i jorden og flygtet.

”Jeg skal nok finde dig igen, vampyrjæger!” skreg Maricea der stod et stykke væk, omgivet af de to vampyrkvinder. ”Denne gang fik du hjælp, næste gang er ikke sikker. Jeg vil finde dig!”

Maricea og de to andre, forsvandt hurtigt og Aleera skyndte sig over, for at hive sin katana op af jorden.

”Jeg fik hjælp?” mumlede Aleera eftertænksomt og vendte blikket mod stedet hvor Maricea havde kigget hen. Blodet frøs atter til is i hendes årer. Oppe på den højeste bygning, stod en skikkelse, sort i natten og kiggede ned mod hende. En glødende

aura var omkring skikkelsens hænder. Lyset opslugte personen, og da lyset forsvandt, var personen også væk. En dæmon. En dæmon havde hjulpet hende!

Aleera ville tage sig til sin halskæde som hjælp, men huskede at en vampyr havde revet den af hende i kampen. Hun gik over til stedet hvor hun havde kæmpet, og efter noget tids søgning, fandt hun halskæden liggende i en bunke aske.

Mens hun holdt den ind til hjertet, for tankerne rundt i hende. Maricea var dukket op og Aleera havde fået hjælp af den dæmon, der var skyld i det hele. Dette var usædvanligt. Det måtte fortælles til hovedkvarteret i Rumænien.